

[Ib Nørlund]

måtte handling til. Her er der en konkret anledning til at gribe ind på et konkret punkt. Man kan gøre det med henvisning til det, som hr. Lasse Budtz advarede imod i sin omtale af neutronbomben. Derudfra skal jeg tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget pålægger regeringen på det kommende møde i NATOs nukleare planlægningsgruppe at gå ind for, at neutronbomber ikke skal indgå i NATOs våbenarsenal,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i de videre forhandlinger.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er fremhævet af flere talere, at våbenkapløbet, som det foregår, er absurd. Jeg skal ikke føje mange tal til dem, der allerede er nævnt, jeg har lyst til kun at bruge et enkelt: det samlede bruttonationalprodukt for den halvdel af jordens befolkning, som er den fattigste, er mindre end de samlede rustningsudgifter.

Våbenkapløbet lægger beslag på enorme ressourcer, ressourcer, som der er hårdt brug for for at mindske afstanden mellem rige og fattige nationer, for at skabe en økonomisk udvikling i den fattige del af verden, for at bekæmpe sult og sygdom, analfabetisme og andre plager. Jeg tror, at de kommende års diskussion om rustningsproblemerne vil være meget stærkt præget af, at de fattige lande vil påpege det utrolige spild af ressourcer, knappe ressourcer på kloden, som medgår til at opretholde et stadigt accelererende våbenkapløb, som ikke giver større sikkerhed, men som blot bestandig flytter kapløbet og omkostningerne op på et stadigt højere niveau.

Det forholder sig nemlig desværre ikke sådan, at våbenkapløbet på nogen måde er i aftagende; tværtimod er det accelererende. Og vi kan være aldeles sikre på, at sker der ikke en ændring, så vil der i løbet af de kommende år blive bragt fra tegnebordet og ud i produktion nye våben, nye våbensystemer,

stadigt mere kostbare, både når det drejer sig om konventionelle våben, når det drejer sig om atomvåben, og måske ikke mindst når det drejer sig om fremføringsmidler. Dette er absurd, og det sagde ministeren da også i sin tale.

Men derefter synes jeg ministeren forfaldt til at give såkaldte rationelle forklaringer på disse absurde tilstande, og det er jo i sig selv absurd at forsøge at forklare det absurde rationelt. Ministeren forklarer, at våbenkapløbet jo ikke kan isoleres fra de politiske forhold, det hænger meget nøje sammen med de politiske spændinger i verden og nationernes trang til at sikre sig. Ja, det gør det, men det retfærdiggør jo ikke et våbenkapløb af den type, vi oplever. Der er muligheder nok for at sikre sig på et meget lavere niveau i stedet for på et stadigt højere niveau.

Ministeren siger også, at terrorbalancen giver en relativ stabilitet i det internationale system. Jeg finder, ministeren her er farligt nær ved at give en temmelig bevidstløs accept af terrorbalancen. Når jeg finder, det er bevidstløst, så er det, fordi en sådan accept af terrorbalancen er en illusion. Det er en falsk sikkerhed. Det er almindeligt i diskussionen om disse anliggender at beskyldte modstanderne af oprustningen, dem, der gerne taler for nedrustning, for at være meget naive. Jeg tør vove den påstand, at den største naivitet her i verden i dag er hos dem, der tror for det første, at dette kan fortsætte uden at føre til stadigt større spændinger mellem den rige og den fattige del af verden, og for det andet, at et stadigt accelererende våbenkapløb vil kunne medvirke til at skabe fredelige forhold her på denne klode. Det er naivitet. Det ville have klædt regeringen og ministeren, om det synspunkt var kommet stærkere til udtryk i stedet for at blive ved nogle antydninger.

Ministeren siger også i sin tale – et synspunkt, jeg lige vil anholde – at der må ikke ske nogen forskydning i den militære balance under nedrustningsforanstaltningerne, hverken regionalt eller globalt. For det første kan dette synspunkt alt for nemt anvendes af dem, som er imod nedrustning, fordi de har interesser i oprustning, men det er også et synspunkt, som har sine meget store begrænsninger. Det fremføres f. eks. meget sjældent over for oprustningen, og dog er det jo således, at hver gang nye våbensystemer